

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ (ΖΑΚΧΑΙΟΥ) (Λουκ. 1θ΄ 1-10)
27 Ιανουαρίου 2019

Ό Ζακχαῖος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου μὲ τὴ στάση του ἀποκάλυψε μιὰ βασικὴ ἀλήθεια, πὼς εἴναι ἀσέβεια στὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ νὰ ἀμαρτάνουμε προσβάλλοντας τὸ ὄνομά Του, καὶ εὐτυχία νὰ κοινωνοῦμε μὲ τὸν Χριστό.

Ο ᾶδιος ὁ Ζακχαῖος δὲν φοβήθηκε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴν γελάσουν μαζί του· δὲν λογάριασε τὴν ἡλικία του καὶ τὴν κοινωνικὴ θέση του, ἀλλὰ ἔτρεξε κι ἀνέβηκε στὸ δέντρο. Γιατὶ εἶχε μιὰ καὶ μοναδικὴ ἐπιθυμία· νὰ δεῖ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ κοινωνήσει μαζί Του.

Μὲ αὐτὴ τὴ διάθεση ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ δὲν πέρασε ἀπαρα-τήρητη ἀπ’ αὐτόν. Άπεναντίας ἔγινε αἰτία γιὰ ἔμπρακτη μετάνοια. Σὲ ἀντίθεση μὲ ἐμᾶς τοὺς ἐπίσης ἀμαρτωλούς, ποὺ ὁ Χριστὸς περινάει δίπλα μας καὶ ἐμεῖς Τὸν προσπερινοῦμε. Δὲν Τὸν προσέχουμε, οὕτε τοῦ ζητοῦμε νὰ μείνει μαζί μας. Τὸν ἀφήνουμε, ἐπειδὴ ντρεπόμαστε νὰ Τοῦ ποῦμε πὼς εἴμαστε ἀμαρτωλοὶ καὶ νὰ Τοῦ ζητήσουμε συγχώρηση.

Πολλοὶ εἴναι αὐτοὶ ποὺ ντρέπονται νὰ μετανοήσουν, ἀλλὰ δὲν ντρέπονται νὰ ἀμαρτάνουν. Ντρέπονται καὶ φοβοῦνται τοὺς ἀνθρώπους μήπως κατηγορηθοῦν πὼς εἴναι μὲ τὸν Χριστὸ καὶ δὲν ντρέπονται καὶ δὲν φοβοῦνται ποὺ εἴναι μὲ τὸ διάβολο.

Ντρέπονται νὰ πᾶνε στὴν Ἔκκλησία, νὰ ἔξομολογηθοῦν, νὰ κοινω-νήσουν καὶ τὸ πιὸ ἀπλό, νὰ κάνουν τὸ σταυρό τους. Τί θὰ πεῖ ὁ κόσμος σκέπτονται. Πῶς θὰ μᾶς κρίνουν οἱ ἄλλοι.

Ἐτσι, ρυθμίζουμε τὸ βίο μας, τὴν πορεία μας, σύμφωνα μὲ τὴν κρίση τοῦ κόσμου. Καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο καὶ ἀνησυχητικό, χάνουμε ἡ δὲν ἐπιδιώκουμε τὴ σωτηρία μας γιὰ χάρη τοῦ κόσμου. Εἴμαστε ἔρμαιοι στὴν κριτικὴ τῶν ἄλλων καὶ ἀφήνουμε τὴ ζωὴ καὶ τὴ σωτηρία μας σὲ χέρια ἀκατάληλα, ἀνάξια καὶ ἐπικίνδυνα. Δὲν ἔχουμε συνειδητοποιήσει ὅτι ἡ πιὸ σίγουρη ἀποτυχία στὴ ζωὴ, εἴναι ἡ προσπάθειά μας νὰ τὴν φτιάξουμε ὅπως τὴν θέλουν οἱ ἄλλοι.

Ο Ζακχαῖος σήμερα μᾶς δίνει ἔνα γερὸ μάθημα. Μᾶς ὑποδεικνύει νὰ ἀγνοοῦμε αὐτοὺς ποὺ μᾶς βάζουν ἐμπόδια καὶ μᾶς δημιουργοῦν δυσκολίες, ἀφοῦ τὸ θέμα τῆς δικῆς μας σωτηρίας εἴναι προσωπικὸ καὶ μοναδικό.

Καὶ ὅπως αὐτὸς βρῆκε τρόπο νὰ ξεπεράσει τὶς δυσκολίες καὶ νὰ ὑπερνικήσει τὰ ἐμπόδια, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ ἐμεῖς μποροῦμε νὰ πορευτοῦμε. Ἄς μὴν ἴσχυριστοῦμε πὼς ἔχουμε ἐμπόδια ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά μας, τὴν κοινωνικὴ θέση, τὴν ἡλικία μας, τὶς διάφορες

καταστάσεις, τὴν κοινὴ γνώμη. Ὄλα αὐτὰ τὰ βάζουμε στὴν ἄκρη, διότι ἡ σωτηρία μας εἶναι τεράστιο θέμα καὶ καθοριστικό.

Κάνοντας λοιπὸν αὐτὸν πρῶτο καὶ οὐσιαστικὸν βῆμα, προχωροῦμε στὸ δεύτερο, ποὺ εἶναι νὰ τὰ βροῦμε καὶ νὰ μονοιάσουμε μὲ τοὺς συνανθρώπους μας. Ἡ κοινωνία μὲ τὸν Χριστὸν σημαίνει καὶ κοινωνία μὲ τὸν πλησίον, ἀφοῦ τὸ ἐνα ἐμπεριέχεται στὸ ἄλλο.

Μὴ νομίσουμε ποτὲ ὅτι τὰ ἔχουμε καλὰ μὲ τὸ Θεό, ὅταν δὲν τὰ ἔχουμε καλὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Λέμε ψέματα, διευκρινίζει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Εἶναι δυνατὸν νὰ λέμε πὼς ἀγαπᾶμε τὸ Θεό, ποὺ δὲν βλέπουμε, ὅταν δὲν ἀγαπᾶμε τοὺς συνανθρώπους μας, ποὺ καθημερινὰ βλέπουμε μπροστά μας;

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν κοινωνία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, δὲν μποροῦμε νὰ λειτουργήσουμε διαφορετικά. Σὲ κάθε ἄλλη περίπτωση διασπᾶμε τὴν ἐνότητα καὶ τὴν κοινωνία μὲ τὸν Ἱδιοτὸν Χριστό.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

ἀν εἶναι νὰ ντρεπόμαστε γιὰ κάτι, αὐτὸν εἶναι ἡ δική μας ζωὴ ποὺ εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀν εἶναι νὰ φοβόμαστε, αὐτὸν εἶναι ἡ ἄδικη καὶ ἀμαρτωλὴ τακτική μας.

Τὸ ἐρώτημα ποὺ γεννιέται, εἶναι ἀν ἐμεῖς ἐπιθυμοῦμε τὴν ἄλλαγή. Αν ἀναζητοῦμε τρόπο γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Ο Χριστὸς ἤλθε γιὰ νὰ βρεῖ καὶ νὰ σώσει τοὺς ἀμαρτωλούς. Ὄλους καὶ ἐμᾶς. Βρίσκει ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦν νὰ Τὸν συναντήσουν· ποὺ Τὸν ἀναζητοῦν. Φανερώνεται σὲ ἐκείνους ποὺ ἐπιθυμοῦν ν' ἀλλάξουν καὶ ν' ἀναγεννηθοῦν. Λυτρώνει τοὺς ἀποφασιστικοὺς ποὺ ἀφήνουν πίσω τους τὸν παλαιὸν ἀνθρωπὸν τῆς φθορᾶς καὶ τῆς πτώσεως καὶ ποθοῦν τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀφθαρσίας, ὅπως ὁ Ζακχαῖος.

[dkpdf-button]